

ANNELER- BABALAR- ÖĞRETMENLER YENİ ÖĞRENTİM YILINDA ÇOCUKLARINIZI VE ÖĞRENCİLERİNİZE HEDER ETMEYİN

“Sevgili Anneciğim-Babacığım“Ben Önemli Bir İnsanım Beni İyi Tanıyın”

Yarım asırdır kesintisiz eğitimin içinde, gençlerle beraberim. Bulduğum dost çevrelerinde mutlaka eğitim gündeme geliyor. Kimisi çocuğunun başarılarından gururla bahsederken, kimisi de bütün imkânları sağlmasına rağmen çocuğunun haylazlığından, başarısızlığından söz ederek benden gerek şahsen, gerekse telefonla yardım istemektedirler. Ben de şakadan önce www.kadirkeskin.net adlı sitemden “ Anne- babalar için Ana Kurt Yavru Kurt Masalı”, “ Benim Oğlum yorulmamalı”, “ Ben O öğretmeni Döveceğim Ama Bakalım Ne zaman” yazılarımı oku. Ondan sonra konuyu beraberce değerlendirelim, diyorum. Anti parantez sizin de çocuğunuz varsa ister okula gitsin, isterse gitmesin siz okuyucularıma da bu yazılarımı sitemden okumanızı özellikle tavsiye ediyorum. Çünkü tecrübe para ile pazardan satın alınan bir şey değil. Tecrübe uzun yıllar sonunda elde edilen bilgilerdir.

Konumuza gelelim; sonra ben, veliden, çocuğu hakkında aldığım bilgileri, kendi bildiklerimle, tecrübelerimle birleştirerek kendilerine rehberlik yapmaya çalışıyorum. Yarım asırdır özellikle dikkatimi çeken, varlıklı aile çocukları yere düştüğünde annesi babası elinden tutup kaldırıyor, eli yüzü çamur olduğunda annesi babası temizliyor. Ama anne baba gidince de düştüğü yerden dizleri üstüne kendi elleriyle kalkamıyor, kaldıracak el bekliyor. Ama sıradan aile çocukları düştüğü yerden kendi dizleri üstüne, kendi elleriyle kalkıyor, çamur olan elini yüzünü kendi yıkıyor. Onun için sıradışı işler başaran çocukların birçoğu, sıradan ailelerin çocuklarıdır. Çünkü göze batan, dikkat çekici başarıları bu tür sıradan aile çocukları imza atıyor. Son okuduğum eğitim kitaplarından Kaymakam Sayın Ahmet ALTINTAŞ beyin yazdığı “ OKUMANIN GÜCÜ” adlı kitapta da bu iddiamın müşahhas örneklerini görüyorsunuz. Ünlü kültür adamımız Sezai Karakoç, girdiği bütün sınavları kazanan Beyşehir’in Taşlıpınar köyünden Ahmet Şahin, şizofreni hastalığına neden olan geni bulan Süleyman Gülsüner, buluş ve ödülleriyle Amerika’da el üstünde tutulan Prof. Ahmet Yıldız, Gümüşhaneli işçi çocuğu sporcu Ertuğrul Sağlam, Erken kaybettiğimiz Türkiye’nin altın çocuğu Adnan Kahveci, dışarıdan radar ve rontgeni bulan Nicola Telsa, iki tane aileye evlatlığa verilen Steve Jobs, elektriği bulan Edison ve diğerleri hiç biri ağa, bey, bürokrat ve aristokrat aile çocukları değildi. Eğitim yılı başlarken anne- babalar ve meslektaşlarım öğretmenler mutlaka “ OKUMANIN GÜCÜ” adlı kitabı önce kendilerinin okumalarını özellikle tavsiye ediyorum. Ben Kaymakam Ahmet ALTINTAŞ Bey kardeşimin tespitlerini, sizin bildiklerinizle daha müşahhaslaştırmak istiyorum. İstiklal savaşında Anadolu’da birçok paşa ve asilzade çocuğu varken, Anadolu’nun kaderini değiştiren, yetim olarak büyüyen Atatürk, İnönü, Bayar, Menderes, Özal, Ecevit, Erbakan, Demirel (hepsini rahmetle anıyorum) Mezrada doğup büyüyen, mezrada okuyan, 11 kardeşli Mehmet Şimşek, Konya’nın en ücra kasabasında büyüyen Taşkent’in öksüz çocuğu Davutoğlu, Kılıçtaroğlu, Başbakanımız Binali Yıldırım, bir seçim arifesinde kendi ağızlarından dinlediğimiz simit ve su satarak tahsil hayatlarını sürdüren Baykal ve Cumhurbaşkanımız Sayın Tayyip Erdoğan. Ülkemize damgasını vuran, her biri ülkemize unutulmayacak hizmetlerde bulunan bu devlet büyüklerimizin hiç biri de el bebek, gül bebek büyüyen sıradışı aile çocukları değildi. Hepsi de sıradan aile çocuklarıdır. Okullar açılırken anneler babalar, öğretmenler! Çocuklarınızı ve öğrencilerinizi küçük görmeyin. Onlara adam olmayacak çocuk ve öğrenci gözüyle bakmayın. Emekli bir

ağbeyniz olarak ben bazı öğrencilerime bu gözle bakmamın utancını yaşıyorum. Eğitimde yarım asırdır doğru ve yanlışlarımı yazdığım (Beni Mahcup Eden Öğrencim” Eğitim Öğretim Dedikleri” Kitabımdan ve sitemden mutlaka okuyun). Benim yaptığım hataları siz yapmayın. Hiç bir öğrencinizi küçük görmeyin. Dünyada zarar etmeyen tek yatırım: “ Eğitim Yatırımıdır.” Eğitimin ihmali ve yanlışının hasarı da tabii afetlerden (Deprem, yangın, fırtına, sel) daha ağır oluyor.(örnek olarak Bkz: “ Eğitim Öğretim Dedikleri kitabımın 344-345sahifesi 'Alıntı Devlet arşivinden) Değerli meslektaşlarım, sınıfa girdiğinizde her öğrencinin alnında bulunan “ ÖĞRETMENİM BENİ İYİ TANI. BEN ÖNEMLİ BİR İNSANIM” yazısını okumayı asla ihmal etmeyin.

Tekrar konumuza dönelim. Öğrenciliğim hep çalışmakla geçti. İzmir’de okurken hafta sonları inşaata gidiyordum. İnşaat işi bulamazsam İzmir’in Kemeraltı caddesinde belediye zabıtalardan korkarak, saklanarak çorap, lastik, baharın da naftalin satıyordum. Bir yaz tatilinde yaz günü Denizli’nin merkezi Bayram yeri semtinde bir inşaatta çalışırken Hacivat gibi çok değerli bir Hasan ustamız vardı. Bizi şaka ve nükteleriyle yormadan çalıştırırdı. Bir ara “ Çocuklar gelin bakayım, size anasının çok sevdiği çocukları göstereyim.” derdi. Biz de iş bırakır merakla Hasan ustanın yanına koşardık. “ Hani anasının sevdiği çocuk?” dediğimizde, yaz sıcağında dili bir karış çıkmış, sırtında küfe ile eşya taşıyan hamalı gösterirdi. “ Görüyorsunuz ya. Anası çok sevmiş dizinin dibinden ayırmamış hamal olmuş” derdi, biz de güler geçerdik. O ara bir de bize çay molası verirdi. Yine işe koyulduğumuz bir anda “Gelin çocuklar gelin! Anasının sevmediği çocuğu göstereyim?” dediğinde yine hepimiz Hasan ustanın yanına koşardık. “ Hani Hasan Usta?” dediğimizde, bize inşaatın önünden geçen eli çantalı, takım elbiseli, boynu kravatlı insanı gösterirdi. “ Bakın anasının dizinin dibinden ayrılmış, adam olmuş derdi.” Eğitimde yaşadıklarımı ve anasının çok sevdiği çocukları Manisa’da gördükçe, Hasan usta gözümde bir kat daha büyüyor. Gördüğüm şu; birçok kartal ruhlu doğan çocuklar, anne- babaların aşırı korumacılığı altında tavuk olarak yetiştiriyorlar. Bazı anne babalar bilmeden, farkında olmadan büyük adam olarak doğan çocuklarını “ yorulmasın, üzülmesin, ben yemedim o yesin, ben giyemedim o giysin, ben binmedim o binsin yanımda olsun, küçük kalsın, uzaklara gidip büyük olmasın” düşüncesiyle büyütüyorlar. Ama böyle yanlış düşündüklerinin acısını sonradan tatmaya başlıyorlar. Konferans için gittiğim bir cezaevinde “ Bana bir oğul ver nasıl olursa olsun” diye dua edip, sonra da oğlu yüzünden cezaevine düşen babanın göz yaşları gözümün önüne geldiğinde hala içim sızlıyor.

Son sözüm; doğacak çocuğumuzun adını doğmadan hazırlıyoruz. Hem de bir değil, birkaç tane ismi bir arada veriyoruz. Oysa eski Türk töremize göre orta Asya’da çocuğa doğar doğmaz isim verilmezdi. Gerçekleştirdiği ilk başarısına göre isim verilirdi. Cesurca mücadele ederek azgın boğayı yenen “ BOĞAÇ HAN” v.s. gibi. Hiç bir iş başaramayan çocuklar 14 yaşına kadar beklenir bir iş başaramazlarsa obaya gelen ilk yabancıнын ismi verilirdi. İlk görülen yabancı olduğu gibi obada görülen hayvan ismi de olabilirdi.

Gelecekte çocuklarınızın kafalarının dik olmasını istiyorsanız, çocuklarınızın, çocukluklarında göğüslerini kabartacak işler yapması lazım. Kabarık olmayan göğüsler, kafaları dik tutamaz. SELAMLAR, HEPİNİZE HAYIRLI BAYRAMLAR. www.kadirkeskin.net

Not: Köşe yazarımız Kadir Keskin “ DEĞERLERİMİZE RAĞMEN NEDEN BURADAYIZ?” konulu konferansı İzmir – Şakran Kapalı cezaevinde bayan mahkûmlarla beraberdi